

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.010/2024/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Bagó-Rónai Ivett ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperesi cég neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Vörös Balázs ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése, egyéb igények

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.M.70.168/2023/20.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 4.M.70.168/2023/22.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 70 000 (Hetvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2001. október 1. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesnél, munkaerő-kölcsönzés céljából. Havi bruttó távolléti díja 406 205 forint volt.

[2] Az alperes munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó gazdasági társaság, aki korábban az (cég 1)-nek, majd később a (cég 2)-nek kölcsönzött munkavállalókat a (cég 3) területén raktár logisztikai tevékenység végzése érdekében.

[3] A felperes feladata a termelés kiszolgálása, a kijövő anyagok becsomagolása és teherautóra történő felrakodása volt. Az alperes a felperes részére a munkaviszony kezdetekor munkaköri leírást nem adott, a (cég 2) alkalmazásában álló (tanú 4) raktárvezető tanította be, ő ismertette meg a munkafolyamatokkal és a munkafeladatokkal. Részére munkautasítást a raktárvezető, valamint a munka irányítását végző koordinátorok adhattak.

[4] A (cég 3) (város neve)-i telephelyén elektronikai termékeket gyárt, az egyes munkafolyamatok végrehajtására írásbeli munkautasítások készültek, valamint a gyártott termékekhez igazodóan egyedi szabályozás alapján speciális munkavédelmi előírások is tartoztak.

A (cég 3) a (cég 4) cégnek elektronikai termékeket gyárt, emiatt a termelésbe védőruházatként ún. ESD munkaruházatot kell viselni mind a tisztaság, mind pedig az elektrosztatikus védelem miatt.

A (cég 3) (város neve)-i telephelyén három csarnok található, amelyből a középső II. csarnoka termelési terület, míg a III. csarnokban történik a késztermékek csomagolása. A II. csarnokba belépés zsiliprendszeren keresztül történik, ahova raktárosok beszállítják az árut, illetve az üzem másik területén pedig a készáru kiszállítása folyik. A termelésből a késztermékek kiszállítását a (cég 3) munkavállalóinak kell elvégezni oly módon, hogy azokat az arra kijelölt területre a III. csarnokba a csomagoló térhez szállítják, ahol a raktárosok feladata annak átvétele, lefőliázása, bepántolása és teherautóra történő felrakodása.

[5] 2023. február 9-én a délelőtti műszakban (tanú 3) koordinátor megkérte a felperest, hogy a gyártásból hozzon ki több raklapnyi, a termelő részen, a II. csarnokban fóliával letakart és raklapra összekészített készárut. A raklapokat ún. „békával kellett volna” a III. csarnokba kimozgatni, ahol a felperes elvégezhetné volna a végső csomagolást, pántolást és rakodást.

[6] A felperes közölte (tanú 3)-mal, hogy a II. csarnokból nem hozza ki a készárut, mert oda nem mehet be, onnan csak a (cég 3) emberei hozhatják ki. Amennyiben ők kihozzák, elvégzi a kiadott feladatot. Jelezte, hogy amennyiben a feladatot mégis végre kell hajtania, úgy erről írásbeli utasítást kér.

[7] (Tanú 3) a problémát jelezte (tanú 1) raktárvezetőnek, aki felhívta (tanú 2) koordinátort. (Tanú 2) kihúzta a II. csarnokból a III. csarnokba a raklapokat, ahol a felperes átvette és elvégezte azok csomagolását, pántolását, rakodását. A szállításban késedelem nem keletkezett.

[8] A történetek után a (cég 2) jelezte az alperesnek, hogy a felperessel nem szeretnének együtt dolgozni. Az alperes a felperesnek (város 2 neve)-n egy másik cégnél ajánlott fel munkát, amelyet azonban a távolság miatt nem fogadott el.

[9] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2023. február 17. napján kelt rendes felmondással megszüntette. A felmondás indokaként az alábbiakat rögzítette:

- Közvetlen vezetői utasítás megtagadása, ezzel a kiszállítás akadályozása.
- Illetve a nem általános feladatok megtagadása: minden, ami nem tartozik bele a mindennapi munkájába, arról írásos engedélyt kér, amivel hátráltatja a raktár működését és rombolja a munkamorált.

A felperes keresete az alperes ellenkérelme

[10] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 1 080 771 forint elmaradt munkabér, mint kár és ezen összeg után 2023. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó

törvényes kamata, valamint a csatolt megbízási szerződés alapján 430 000 forint ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére, azzal, hogy jogi képviselője áfa körbe nem tartozik.

[11] Érvényesíteni kívánt jogként hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 51. § (1) és (4) bekezdései, 54. § (1) és (2) bekezdés, 64. § (2) bekezdés, 66. § (1) bekezdés, 82. § rendelkezéseire.

[12] Vitatta a felmondás világosságát és valóságosságát és okszerűségét. Előadta, hogy nem valós, hogy megtagadta a közvetlen vezetői utasítást, a koordinátor a korábbi gyakorlattól eltérő feladatot adott, amely alapján egy harmadik cég termelőegységéből kellett volna árut targoncával kiszállítania, amelynek a feltételeit szerette volna tisztázni. Álláspontja szerint indokolt volt az írásbeli utasítás kérése, mert a feladat korábbi munkaköri feladataitól eltért, más gazdasági társaság telephelyén kellett volna értékes gépek és nagy személyi forgalom mellett tevékenységet végeznie, a munkáltató részére még át nem adott készterméket kellett volna kiszállítania. A rögzítetlen termékek kézi targoncával történő szállítása a (cég 3) munkavállalói és saját testi épségére is veszélyes lehetett volna, így tisztázni kellett, hogy a harmadik cég területére jogosult-e belépni, egy esetleges baleset esetén kit terhel a felelősség.

[13] A felmondás második indokával kapcsolatosan előadta, hogy részére a munkáltató munkaköri leírást nem adott, munkafadatait a raktárvezető és a műszak koordinátor határozta meg, az ő iránymutatásuk alapján végezte napi munkáját. A munkavégzést soha nem tagadta meg, munkaköri feladatait maradéktalanul ellátta, így a raktár működését nem hátráltatta és a munkamorált nem rombolta.

[14] Vitatta, hogy közvetlen vezetői utasítást megtagadott volna, (tanú 1) az ő vonatkozásában nem volt a munkáltatói jogkör gyakorlója, arról sem volt tudomása, hogy közvetlen felettese lenne.

[15] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes mindösszesen 715 000 forint ügyvédi munkadíjban, mint perköltségben történő marasztalására irányult.

[16] Érdemi védekezése jogalapjaként hivatkozott az Mt. 6. §, 8. §, 52. § és 54. § rendelkezéseire.

[17] Előadta, hogy a kiszállítáért felelős koordinátor a 2023. február 9-i napon jelezte, hogy a felperes egyedül hagyta a gyártó területen a kiszállítandó késztermékkel a raklapokat, mert nem volt hajlandó a kiszállítási területre átmozgatni. Hangsúlyozta, hogy ez a feladat a felperes munkakörébe tartozott, a felperesnek rendszeresen kellett belépnie a termelési csarnokba, akár a termelés kiszolgálása, akár pedig késztermékek kiszállítása érdekében. Állítása szerint a készterméket a (cég 3) emberei a kijelölt helyre szállították, ahonnan 4-5 méterre kellett volna átszállítani kézi raklap emelővel.

[18] Hivatkozott arra, hogy a kölcsönvevő gazdasági társaságnál a kiszállítások vonatkozásában a késlekedés nem fogadható el, annak kötbér fizetési kötelezettsége lenne, amely kizárólag (tanú 2) műszak koordinátor készáru mozgatási tevékenysége miatt nem következett be.

[19] A felperes munkába állásakor (tanú 4) tanította be a munkaköri feladatok ellátására, ezért a felperes pontosan tisztában volt azzal, hogy milyen munkát kell elvégeznie, amellyel kapcsolatban soha kifogást nem emelt, sem a kölcsönvevő cégnél, sem az alperesnél.

[20] Előadta továbbá, hogy (tanú 4) munkakörét (tanú 1) vette át, ekként utasítási joggal rendelkezett a felperes felett, akinek személyét a felperes soha nem kívánta elfogadni, azonban őt, mint közvetlen felettesét az el nem végzett kiszállítással kapcsolatos problémájával a felperes nem kereste meg. Annak ellenére nem végezte el ezt a feladatot, hogy az 2021-ben és 2022. év első felében napi szinten végezte. A felperesre általánosságban

jellemző, hogy minden olyan feladatot nehezen végzett el, amely nem tartozott a napi rutinjába, holott azok a munkaköre részét képezték.

[21] Álláspontja szerint a munkáltató utasítás megtagadásának az Mt. 54. § (1) és (2) bekezdéseiben szabályozott okainak egyike sem állt fenn, így a felperes megszegte az Mt. 42. § (2) bekezdés a) pontja, 52. § (1) bekezdés c) pontja szerinti kötelezettségét, továbbá az Mt. 54. § (3) és (4) bekezdései szerinti eljárást sem tanúsította.

[22] A felperes fenti magatartásával megsértette az Mt. 6. § (1) bekezdés szerinti általában elvárható magatartás, valamint a 6. § (2) bekezdés szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét. Azáltal pedig, hogy az utasítást megtagadta, ezáltal a kiszállítás időben történő elvégzését hátráltatta, a vevői igényeket pedig a megrendelő kártérítésként érvényesíthette volna a kölcsönbevevő céggel szemben, megvalósította az Mt. 8. § (1) bekezdés szerinti munkáltatói jogos gazdasági érdek veszélyeztetését.

[23] A kereset összegszerűségét és annak számítási módját, a kamatfizetési kötelezettség kezdőidőpontját és a kamat mértékét nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak indokai

[24] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 1 080 771 forint elmaradt munkabért, mint kártérítést, ezen összeg után 2023. augusztus 1. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatot, továbbá 430 000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest a 64 846 forint le nem rótt eljárási illeték állam javára történő megfizetésére.

[25] Ítélete indokolásában az Mt. 51. § (1), (2) és (4) bekezdései, 64. § (1) bekezdés, 66. § (1) és (2) bekezdései, 82. § (1) és (2) bekezdését felhívva rögzítette, hogy a felperes munkaköri leírással nem rendelkezett, munkaköri feladatait a (cég 3)-nél adott termelési folyamathoz kapcsolódó munkautasítás, valamint (tanú 4) korábbi vezető betanítása és a munkavédelmi oktatáson elhangzottak határozták meg.

[26] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes a II. csarnokból, a termelésből kihozhatta-e a készárut. Ennek során vizsgálva a (cég 2) QM-8.5-2 számú munkautasítást, annak 3.2. és 4. pontját, valamint a QM-8.5.4. munkautasítás 12. pontját, valamint a munkautasításhoz csatolt folyamatábráknak 1. és 2. pontját, továbbá a munkautasításhoz készült sematikus rajzot. Mindezek alapján arra a megállapításra jutott, hogy a (cég 3) termelés részétől a raktárnak a III. csarnokban található csomagolótérben kell átvenni az árut, tehát a csomagoló térig azt a (cég 3) munkavállalóinak kell kiszállítani, ott ellenőrzi a raktár nevében, képviselőtében a raktáros, adott esetben a felperes.

[27] Nem fogadta el az alperes azon védekezését, miszerint a munkautasításban rögzített vázrajz nem a (cég 4) termékek gyártásával kapcsolatos csomagoló teret jeleníti meg. Azon felperesi állítást, hogy a III. csarnokban található a csomagolótér alátámasztották (tanú 1), (tanú 2), (tanú 3), (tanú 4) tanúk vallomása is.

[28] Ezt követően munkaköri leírás hiányában azt vizsgálta, hogy milyen szóbeli munkautasítást és betanítást kapott a felperes az árunak a termelésből történő kihozása és az oda történő belépés vonatkozásában. Ebben a körben mérlegelési körébe vonta (tanú 4), (tanú 5), (tanú 6), (tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) tanúk vallomását, amelyek közül (tanú 4) és (tanú 5) tanúvallomását fogadta el figyelemmel arra, hogy ezek álltak összhangba a (cég 2) munkautasításaival, amely szerint a II. csarnokból a készterméket a III. csarnokba található csomagolótérbe kell kivinni és azt a raktáros itt veszi át, azaz a felperes munkaköréhez tartozó – kész termékekkel kapcsolatos – feladatok itt kezdődnek el. Kifejtette, hogy az, hogy

(tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) tanúk a munkautasítást pontosan nem ismerik nem értékelhető a felperes terhére, mint ahogy azt is rögzítette (tanú 4) tanú vallomása alapján, hogy a munkautasításban foglaltakat a (cég 3)-nél fennálló emberhiány miatt próbálták megváltoztatni, tágabban értelmezni.

[29] Ezt követően az Mt. 51. § (1) és (4) bekezdéseinek rendelkezései alapján vizsgálta a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Munkavéd. tv.) 2. § (2) bekezdés, 47. § (1) bekezdés, 55. § (1) bekezdés rendelkezéseit és arra a megállapításra jutott, hogy a felperes a betanításnak és a munkautasításoknak megfelelően kellett a munkáját végezze, magatartása, illetve eljárása a megfelelt a Munkavéd. tv. 60. § (1) bekezdés szerinti követelménynek. Jogszerűnek találta a felperes azon hivatkozását, hogy a munkautasítással és a betanítással ellentétes azon munkafolyamat, amely szerint a II. csarnokból – más gazdasági társaság telephelyéről – értékes gépek és személyforgalom között kellett volna kiszállítást végeznie úgy, hogy a kézi targoncával történő szállítás a (cég 3) munkavállalóra, valamint saját testi épségére is veszélyes lehetett volna. Nem ütközött ezért jogszabályba vagy egyéb utasításba az, hogy a felperes tisztázni kívánta, hogy jogosult-e a harmadik cég területére belépni, valamint, hogy egy esetleges baleset esetén a felelősség kit terhel. Ez alapján pedig jogszerű volt az utasítás írásba foglalásának kérése.

[30] Rámutatott, hogy a szokásos munkafeladattól eltérő munkafeladatnál a munkavállaló konkrét munkáltatói utasítást kérhet és ha az utasítással nem ért egyet, annak írásba foglalását kérheti, szélsőséges esetben pedig az jogszerűnek is minősül, ha annak végrehajtását megtagadja.

[31] Mindezek alapján az, hogy 2023. február 9-én a felperes írásban kérte a feladat végrehajtása módjának meghatározását, nem volt jogellenesnek tekinthető, az a munkautasításnak és a betanításnak megfelelt.

[32] Nem találta megalapozottnak azonban a felperes azon hivatkozást, hogy az ő irányába (tanú 1) nem volt a munkáltatói jogkör gyakorlója vagy közvetlen felettese, hiszen az alperes és a (cég 2) közötti kölcsönbeadói és kölcsönbe vevői jogviszony alapján egyértelmű volt, hogy a felperes vonatkozásában utasítási joggal rendelkezett mind (tanú 1), mind (tanú 2), mind (tanú 3) és javaslattal is élhettek az alperes felé a felperes munkaviszony megszüntetése tárgyában.

[33] A felmondás indokolásának második pontja kapcsán rögzítette, hogy annak azon része, amely szerint „ami nem tartozik bele a mindennapi munkájába, arról írásos engedélyt kér” az alperes törvényes képviselőjének nyilatkozata alapján sem minősül jogellenesnek. Ezen felmondási indokolási pont fennmaradó része az alperesi előadás szerint egy korábbi esetre vonatkozik. Ezen korábbi esetet azonban a tanúként kihallgatott (tanú 1), (tanú 2), (tanú 3), (tanú 4) és (tanú 5) sem tudta beazonosítani, nem tudták, hogy a felperes mely cselekményéről van szó és nem igazolták azt sem, hogy a felperes rombolta volna a munkamorált.

[34] Mindezek alapján megállapította, hogy a felmondás első pontja nem valós, második pontja túl általános megfogalmazású, ezáltal nem világos, nem valós, továbbá egyik pont sem okszerű, így az alperes a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette.

[35] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kötelezte az alperest 1 080 771 forint elmaradt munkabér, mint kár megtérítésére, valamint ezen összeg után késedelmi kamat és a teljes egészében pernyertes felperes felmerült perköltségének megfizetésére.

Az alperes fellebbezése, a felperes fellebbezési ellenkérelme

[36] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és a felperes keresetének elutasítása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítása érdekében.

Kérte továbbá a felperest az első- és másodfokú perkölségben marasztalni. A másodfokú eljárás vonatkozásában a csatolt megbízási szerződés alapján 86 462 forint ügyvédi munkadíjra tart igényt, amely összeget áfa nem terhel.

[37] A másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaiban jelölte meg. A hatályon kívül helyezés vonatkozásában a Pp. 380. § c) vagy 381. § alkalmazását kérte, hivatkozva a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak megsértésére.

[38] Álláspontja szerint az elsőfokon eljáró bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelte, az alperes által kihallgatni indítványozott tanúk vallomását jogalapot nélkülözve zárta ki a bizonyítékok sorából, tévesen értelmezte a munkautasításban foglaltakat, és a munkafolyamatok vonatkozásában a tanúvallomásokat nem vette figyelembe. Hivatkozott továbbá arra, hogy az ítélet említés szintjén sem rendelkezik például a jogos gazdasági érdeket veszélyeztető magatartásról, amely megalapozza az ítélet hatályon kívül helyezését.

[39] A becsatolt munkautasítások és az abból levont téves és iratellenes következtetések körében előadta, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a becsatolt munkautasításokból nem megfelelő következtetést vont le, a bírói mérlegelés körében jogszerűtlenül nem vett figyelembe az alperes által beidézett tanúvallomásokban foglaltakat, kizárólag a felperesi tanúvallomásokat fogadta el.

[40] Nem vitatta, hogy a felperesnek nem állt rendelkezésére munkaköri leírás tekintettel arra, hogy egy raktáros/targoncás munkavállalónak számos részfeladatot kell ellátnia, amely okból kifolyólag rendkívül gyakran változó, de a munkakör jellegét nem érintő feladatokat kell elvégezni, így napi utasítások, belső szabályzatok, illetőleg a kialakult belső gyakorlat határozza meg a pontos munkafeladatokat. Tévesnek és iratellenesnek minősítette az elsőfokú bíróság ítéletének azon ténymegállapítását, hogy a felperes betanítását (tanú 4) végezte. E körben hivatkozott (tanú 1) tanúvallomásában előadottakra, miszerint 2020. márciusától csak ő tartott munkavédelmi oktatásokat a targoncásoknak és köztük a felperesnek is. (Tanú 4) tanúvallomásában csak annyit nyilatkozott, hogy ő is tartott oktatásokat, amelyet (tanú 1) tanúvallomása egyértelműen cáfolt. Ebből pedig az is következik, hogy ha (tanú 1) tanította be, akkor a felperesnek tudnia kellett, hogy a II. csarnokba, a termelés területére be lehet menni és onnan a készárut kimozgatni. Ekként tehát (tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) tanúk vallomását kellett volna (tanú 4)-ével szemben figyelembe venni. Megjegyezte továbbá, hogy (tanú 4) arra sem emlékezett pontosan, mi hangzott el az oktatásokon és hogy azokon a felperes részt vett-e. Hivatkozott továbbá arra, hogy (tanú 4) tanúvallomásában is előadta, hogy közvetlenül a munkafeladatot a raktárvezető, adott esetben ő, illetve az alatta lévő koordinátorok adták a munkavállalóknak, így a felperesnek is. Ebből pedig az következik, hogy (tanú 1), (tanú 3) és (tanú 2) meghatározhatta az aznapi feladatokat. Ekként az elsőfokú bíróság azon megállapítása miszerint a szabályokat ezen három személy nem ismeri, téves, azért is, mert ők soha nem tettek ilyen nyilatkozatot. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint akár a rendszeres és elfogadott munkahelyi belső gyakorlat is megalapozhatja a belső szabályokkal vagy utasításokkal ellentétes magatartást.

[41] Szintén ezen három tanú egyöntetű nyilatkozata alapján hivatkozott arra, hogy a felperes rendszeresen végezte korábban ezt a feladatot. (Tanú 4) maga is akként nyilatkozott a

II. csarnokba történő belépéssel kapcsolatban, hogy ha nagyon nagy szükség van rá, akkor kihozhatta volna akár a felperes is a készterméket. Mindezek alapján pedig arra a megállapításra kellett volna jutni, hogy nincs olyan szabály, hogy II. csarnokba nem lehet belépni. Erre vonatkozó okirati bizonyíték nem került becsatolásra. Az alperes által A/4. sorszám alatt becsatolt PSK-W-PE-00206 munkautasítás alapján fólia nélkül nem lehet raklapot kivinni a termelésből. A raklapok tehát lefóliázva kerültek átadásra a raktár részére a II. csarnokban, hiszen itt a koordinátornak még fel kellett szkennelnie a magazinokon található címkéket, amely csak úgy volt lehetséges, hogy a takaró fóliát felemelte, de a fólia alá nyúl, elmozdítani csakis a II. csarnokban volt engedélyezett. A szkennelés fázisa után a raktár felelőssége a raklap mozgatás, ezért utasította (tanú 3) a felperest, hogy a raktárlapok felszkennelése után végezze el az anyagmozgatást. Ha a felperes értelmezése szerint zajlanak az események, akkor képtelen lett volna a (cég 2) kiszolgálni a termelést. Az pedig, hogy rendszeres feladat volt, amit az elosztás alapján a felperesnek is el kellett végeznie (tanú 3) tanúvallomása támasztott alá. Vitatta továbbá, hogy (tanú 3), aki 7 éve áll a (cég 2) alkalmazásában ne ismerte volna a szabályzatot. Ezen ítéleti megállapítás önmagában megalapozza az ítélet megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését.

[42] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének akkor, amikor nem adta érdemi indokát annak, hogy miért nem vette figyelembe ezen három tanú által előadottakat. Az, hogy végül a munkafolyamatot (tanú 2) végezte a felperes helyett, akinek ebből semmilyen hátránya nem származott, alátámasztja, hogy ez nem volt tiltott magatartás.

[43] Az ESD munkaruházattal kapcsolatosan (tanú 4) nyilatkozata szerint a cipőkre lehetett elektrosztatikus lábzsákot húzni, ezzel megoldható lett volna a II. csarnokba történő belépés, míg a bíróság azt sem vette figyelembe, hogy (tanú 6) tanúvallomása szerint a II. csarnokba történő anyagmozgatás semmilyen balesetveszélyt nem idézett volna elő. Az ott végzett munka egyáltalán nem veszélyesebb, mint bármely más, az üzem területén végzett munka. Egyebekben pedig (tanú 6) sem erősítette meg, hogy létezne olyan szabály, miszerint a II. csarnokba ne lehetne belépni.

[44] Az elsőfokon eljáró bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a jogos gazdasági érdek veszélyeztetése körében tett hivatkozását, annak ellenére, hogy a tanúvallomások alapján bizonyítást nyert, hogy a szállítási feladatok vonatkozásában nem állhat be késelem, annak következményei lehetnek, ezt pedig csak úgy lehetett elkerülni, hogy (tanú 2) elvégezte az anyagmozgatási feladatot a felperes helyett. E körben hivatkozott eseti döntésekre, amely alapján nem szükséges a jogos gazdasági érdek sérelme, elegendő annak csak a veszélyeztetése is, amely megvalósult a munkáltatót terhelő kötbér fizetési kötelezettségre figyelemmel, ezen kötelezettség megszegése pedig azonnali hatályú munkaviszony megszüntetést is maga után vonhatna.

[45] A munkáltatói utasítás megtagadása kapcsán az elsőfokon eljáró bíróság nem vette figyelembe (tanú 6) tanúvallomását a balesetveszély hiánya vonatkozásában. Ezzel teljesen ellentétesen megállapította, hogy az anyagmozgatás balesetveszélyes volt.

[46] Fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett azon előadását miszerint az utasítás megtagadásának törvényi feltételei nem állnak fenn. Eseti döntésekre hivatkozással rámutatott, hogy a munkaviszony jellegénél fogva a munkafeladatok túlnyomó részét munkaköri leírásban rögzítik, azonban az szóban is meghatározható. Szintén eseti döntésre hivatkozással rámutatott, hogy a munkáltató utasításának szándékos megszegése és ezáltal gyártási folyamat veszélyeztetése munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének alapját is képezheti.

[47] Álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes veszélyeztette a kiszállítási folyamatot az utasítás

megtagadásával, a megtagadás feltételei egyebekben nem álltak fenn, ebből következően közömbös az a körülmény, hogy másik munkavállalóval a feladatot el tudta-e azonnal végeztetni. Életszerűtlennek minősítette, hogy a munkáltató valamennyi utasítást írásba foglaljon, ez jelentős mértékben hátráltatná a szállítás menetét, egyebekben vitatta azt is, hogy a felmondásban szereplő indokok ne minősüljenek okszerűnek. Eseti döntések alapján rámutatott, hogy a munkautasítások megtagadása több esetben még a legsúlyosabb szankció, az azonnali hatályú jogviszony megszüntetést is megalapozza, ezzel szemben az alperes csak rendes felmondás jogát gyakorolta.

[48] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a csatolt megbízási szerződés alapján 70 000 forint ügyvédi munkadíjban jelölt meg, amely összeget áfa nem terhel.

[49] Vitatta az alperesi előadást a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése vonatkozásában. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott (tanú 2), (tanú 1), (tanú 3), (tanú 4), (tanú 5) és (tanú 6) tanúk vallomását mérlegelte és értékelte, amelyből azt a megállapítást vont le, hogy a csomagoló tér a III. csarnokban található. Megfelelő indokát adta annak is, hogy a II. csarnokból történő kiszállítás folyamata vonatkozásában a kihallgatott (tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) tanú vallomásainak mely részét nem tekintette helytállónak, figyelemmel arra, hogy azok okirati bizonyítékokkal és a munkautasításokban foglaltakkal részben nem voltak összhangba hozhatóak.

[50] Álláspontja szerint, amennyiben a betanítást (tanú 1) végezte volna, úgy rendelkezésre álltak volna oktatási dokumentációk, illetőleg azonban az alperes nem csatolt. A felperes számára (tanú 4) által tartott betanítás alapján került meghatározásra, hogy honnan, hogyan és hova kell a készárut szállítani. (Tanú 1) úgy nyilatkozott, hogy attól még nem lesz biztonságosabb valami, hogy leírásra került. Vitatta, hogy munkaköri leírás kiadása azért maradt el, mert raktárosként számos részfeladatot és gyakran változó feladatot kellett ellátnia, ezzel szemben előadta, hogy kizárólag raktározási, termelés kiszolgálási feladatokat látott el, az áru beérkeztetését és kiadását, amelyek fix és állandó feladatok voltak, ebből voltak napi, heti vagy akár havi rendszerességűek, de mindenképpen állandó feladatok. A munkaköri feladatokat nem a belső szabályozások és a belső gyakorlat határozta meg, hanem a (cég 3) tevékenysége és hogy abból mit szeretne a külsős cégek megbízása által elvégeztetni. E körben a munkaköri feladatai nem változtak a munkaviszony alatt.

[51] Hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezésében a tanúvallomások és a munkautasítások értékelése tekintetében csak általánosságban tett vitató nyilatkozatokat, konkrétumokat nem fogalmazott meg. A betanítási folyamat vonatkozásában hivatkozott (tanú 4) tanúvallomásában elhangzottakra, miszerint a munkafolyamatok átadását ő, valamint a koordinátorok végezték. A belső szabályzatot, munkautasításokat ő fogalmazta meg, dolgozta ki, amelyek egy mappában voltak erről az oktatáson minden raktáros tájékoztatva lett. A munkautasításokkal kapcsolatos oktatást pedig (tanú 4), (tanú 1), esetleg a raktárhoz kapcsolódó koordinátor végezte. A per során mindvégig következetesen hivatkozott arra, hogy részére az oktatást (tanú 4) tartotta, amelyet az elsőfokú bíróság (tanú 4) tanúvallomása alapján helytállóan fogadott el, azt (tanú 1) vallomása nem cáfolta. (Tanú 4) egyébként 2022 márciusáig dolgozott a (cég 2)-nél, a felperes foglalkoztatása kezdetekor oktatásra mindkét személy jogosult lehetett, azonban ez nem zárja ki azt, hogy a felperes részére az oktatást (tanú 4) tartotta. Utalt arra, hogy a bírói mérlegelés felülvizsgálatára csak kirívóan okszerűtlen következtetés esetén van lehetőség, illetőleg azonban az alperes nem jelölt meg.

[52] Ezzel szemben (tanú 4), valamint (tanú 5) tanúk is egyértelműen akként nyilatkoztak, hogy II. csarnokból munkautasítások szerint készterméket nem lehetett kivinni. A csomagolás – és így a raktáros feladatai – a III. csarnokban zajlottak. A munkautasítások

köre az alperes által csatoltakhoz képest bővebb volt, a raktárosok részére a csomagolásra és a kiszállításra vonatkozó munkautasítás került kiállításra, amelyet minden leoktatott raktáros aláírásával kellett hogy ellásson. Ezeket az alperes azonban nem csatolta a per anyagához. (Tanú 4) tanúvallomása alapján ezek azonban a raktárosok felé ismertetésre kerültek.

[53] A munkautasítások vonatkozásában utalt arra, hogy az alperes fellebbezésének a (cég 4) kiszállításra vonatkozó nyilatkozata a Pp. 373. § (1) bekezdésének rendelkezésébe ütközik, tekintettel arra, hogy az alperes az általa csatolt munkautasításoknak a másodfokú eljárásban az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott értelmezést kívánt adni. Rámutatott, hogy az A/4 mellékletet nem lehet külön kezelni az A/5, A/8 mellékletektől, amelyek egyértelműek abban a körben, hogy a termék átvétele és a csomagolás a III. csarnokban zajlott, a raktárosoknak csak itt a III. csarnokban volt munkavégzési kötelezettsége. Ebben a körben hivatkozott (tanú 4) tanú vallomásában elhangzottakra, miszerint a (cég 3)-mal munkajogi megállapodás hiányában az általuk kizárólagosan használt helyiségekbe nem lehetett idegeneknek belépni.

[54] Kitért arra is, hogy az alperes fellebbezésében a koordinátor feladatát elemzi, amely eltért a raktárosok feladatától, a koordinátorok nem az alperes munkavállalói voltak, ezért azokat nem lehet a jelen perben vizsgálni. A koordinátorok a (cég 2) alkalmazottai voltak, akik szerződésben álltak a (cég 3)-mal, így feltehetően szabadabban mozoghattak a gyártó csarnokban, mint a raktárosok. (tanú 3) szkennelési munkafolyamata független a targoncások munkájától, hiszen nem a szkennelést határozza meg támpontnak a raktári munkautasítás, hanem az átadási helyet. Előadta továbbá, hogy az A/4. nyomtatvány a (cég 3) belső nyomtatványa, a saját dolgozói részére, amelynek dátuma 2023. január 3. volt. Ez alapján a (cég 3) operátoraira csak innentől kezdve vonatkozik ez az utasítás. Egyebekben az alperes hivatkozott arra, hogy ezt a dokumentumot a (cég 3) nehezen bocsátotta rendelkezésükre. Ebből arra lehet következtetni, hogy a (cég 2) ezt korábban nem is kapta meg, hiszen ellenkező esetben azt kellett volna a (cég 3)-tól kikérni. Mindez pedig a (cég 2) alkalmazásában álló tanúk azon nyilatkozatát, miszerint egy-másfél éve már így működött a munkafolyamat, a munkautasítás 2023. januári kiadására figyelemmel nem támasztja alá.

[55] A korábban hasonló feladat elvégzése vonatkozásában hivatkozott (tanú 1) által előadottak kapcsán arra, hogy az esetet megelőző két héttel utalt egy olyan esetre, amikor a felperes szintén meg akarta tagadni a munkafolyamat elvégzését, amelyet aztán végül mégis megcsinált, azonban a felperesi észrevételt követően már úgy nyilatkozott, hogy a perrel érintett kritikus alkatrészek tekintetében a vevő nem járult hozzá, hogy onnan őket kivigyék, csak a szállítás napján. (tanú 2) azt mondta, hogy szerinte heti rendszerességgel kellett a csarnokból termékeket kihozni a felperesnek, míg (tanú 3) csak feltételezte, hogy ezt a feladatot neki is meg kell csinálnia, konkrétumra nem emlékezett. Az elsőfokú eljárásban viszont hivatkozott arra, hogy a részére ismertetett munkautasítás szerint napi gyakorlatban nem mehetett be a II. csarnokba. Ezáltal az elsőfokú bíróság megállapítása helyes.

[56] (Tanú 4)-nek az elektrosztatikus lábszák vonatkozásában tett előadása vonatkozásában rámutatott, hogy a raktárosok ilyen lábszákkal nem rendelkeztek. A targoncásoknak fekete munkavédelmi cipő állt rendelkezésre az I. csarnokon kívüli munkavégzésre, amely nem feleltethető meg az ESD munkacipőnek. Az elektrosztatikus lábszák nem volt kötelező öltözké, hiszen azért van a megfelelő munkavédelmi cipő, annak használata egyébként a gyárlátogató vendégek részére volt fenntartva, azok használata számukra nem volt megengedett. A lábszák az I. csarnok beérkező helyiségbe került tárolásra, amely az átadási ponttól 200 méterre a csarnok komplexum túloldalán van, ha elérhető is lett volna a lábszák oda-vissza 400 métert kellett gyalogolnia érte a targoncásnak. Emelőgépes munkavégzést lábszáokban a munkavédelmi szabályzat alapján nem lehet végezni, csúszás és beakadásveszély miatt. Ezért találták ki a biztonságos munkavégzésre a munkavédelmi cipőt.

Egyebekben pedig előadta, hogy a februári hónapokban a fűtetlen csarnokban tapasztalható hideg időjárás miatt a felperes saját forrásból oldotta meg a pulóver, kabát, sapka, sál, kesztyű biztosítását, amelyek egyike sem felelt meg az ESD szabványoknak, anélkül pedig tilos volt a II. gyártó csarnokba belépni is.

[57] (Tanú 6)-nak a fellebbezésben idézett tanúvallomása kapcsán utalt arra, hogy azok az alperes által kiragadott részek. A tanú úgy nyilatkozott, hogy a konkrét munkafolyamatot a (cég 4) termékkel kapcsolatosan nem ismerte és azt sem tudja pontosan, hogy a (város neve)-i üzemre milyen szabályozás vonatkozott. Ezzel szemben az alperes csatolta a konkrét üzemre és munkafolyamatokra vonatkozó okirati bizonyítékokat, amelyeket megfelelő módon értékelt az elsőfokú bíróság.

[58] Az alperes jogos gazdasági érdeket veszélyeztető magatartása körében előadta, hogy azokat a felmondás nem tartalmazta, a felmondás okai pedig utóbb nem bővíthetők.

[59] Mindezek alapján pedig az elsőfokú bíróság megállapítása a munkautasítással ellentétes munkafolyamat, valamint a (cég 3) munkavállalói saját testi épségére veszélyes volta körében helytálló volt, így az utasítás tisztázása, valamint annak írásba foglalása iránti kérése jogszerű volt. A kiszállításon késedelem nem keletkezett, ezt (tanú 1) is alátámasztotta. A (cég 3) lett volna kompetens ilyen megállapítást tenni, azonban ilyen tartalmú nyilatkozatot az alperes nem csatolt.

[60] Előadta továbbá, hogy utasítást nem tagadott meg, kérdéseket tett fel, amelyekre választ nem kapott. Az alperest hátrány nem érte, a koordinátor felé feltett kérdések az utasítás írásba adását indokolták volna a felelősségi kérdések tisztázása érdekében. A koordinátor ehelyett azonban a feladatot már más részére adta ki, így az utasítás megtagadására részéről nem került sor. Utalt továbbá arra, hogy emelőgépes teherszállítás mindig baleseti veszélyhelyzetet hordoz magába, a munkautasítás végrehajtásával a (cég 3) ESD előírásaira vonatkozó követelményét szegte volna meg, amellyel balesetveszélyt került el.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[61] A fellebbezés alaptalan.

[62] Az ítéltábla felülbírálati jogkörének a Pp. 370. §-a szabályozott korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

A hatályon kívül helyezés tárgyában:

[63] Bár az alperes fellebbezésében másodlagosan kérte csak az ítélet hatályon kívül helyezését, a másodfokú bíróságnak az ügy érdemében akkor lehet csak állást foglalni, amennyiben az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének a Pp. 379-381. §-aiban írt

esetei nem állnak fenn. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla elsődlegesen a felperes hatályon kívül helyezés iránt előterjesztett kérelmét bírálta el.

[64] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését a Pp. 380. § c) pontja szerinti kötelező és a Pp. 381. § szerinti mérlegelhető esetre hivatkozással kérte. A megsértett eljárási szabályként az ítélet teljessége elvének megsértését, illetve a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben rögzített indokolási kötelezettség elmulasztását jelölte meg. Ebben a körben konkrétan arra hivatkozott, hogy lényeges kérdések vonatkozásában még említés szintjén sem rendelkezett, például a jogos gazdasági érdek veszélyeztetése körében tett hivatkozására.

[65] A Pp. 380. § c) pontja a kötelező hatályon kívül helyezés azon esetét taglalja, amikor az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. E szakasz helyhez fűzött törvényi indokolás szerint a másodfokú bíróság erre tekintettel csak akkor helyezheti hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét, ha az ítélet a törvényben előírt kötelező tartalmi elemek közül egyáltalán nem tartalmazza a rendelkező részt, vagy az indokolást, és értelemszerűen nem állnak fenn az ítélet kiegészítésének feltételei sem. E tartalmi fogyatékoság következménye a másodfokú eljárás tárgyának a bíróság döntésének vagy jogi álláspontjának a hiánya, ami a fellebbezés érdemi elintézésének akadályá.

[66] Az alperes ezen fellebbezési hivatkozásával szemben azonban megállapítható, hogy az ítélet rendelkező részt és indokolást tartalmaz. Kétségtelen tény, hogy az alperesi védekezés körében, a fellebbezésben is hivatkozott jogos gazdasági érdeket veszélyeztető magatartás vonatkozásában az ellenkérelem ismertetése csupán az Mt. 8. §-ára történő hivatkozásra szorítkozott, ítélete indokolásában pedig ezen jogszabályhely kapcsán elfoglalt álláspontját az elsőfokon eljáró bíróság valóban nem fogalmazta meg. Az ítélet ennek ellenére sem tekinthető azonban érdemi felülbírálatra alkalmatlannak figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felmondásban foglalt egyik indok sem minősült valósnak, így tehát annak ténybeli alapja hiányzik, hogy a felmondásban foglalt indok – annak valótlansága miatt – megvalósítsa az Mt. 8. §-ában rögzített magatartási szabály megszegését.

[67] Az ítélet ezen megállapítására figyelemmel nem minősül érdemi felülbírálatra alkalmatlannak, így a Pp. 380. § c) pont szerinti kötelező hatályon kívül helyezés feltétele hiányzik.

[68] A Pp. 381. § az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésének esetét szabályozza, amelyre akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatással volt és annak orvosolása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű.

[69] Az indokolás megfogalmazásának az Mt. 8. §-ára történő alperesi védekezés kapcsán kifejtett hiánya azonban az ügy érdemi eldöntésére az alábbiak miatt nem volt kihatással:

[70] Az Mt. 66. § (1) bekezdése alapján a munkáltató a felmondást köteles megindokolni. A felmondás indokolása akkor jogszerű, ha a törvény által támasztott követelményeknek a világosság, a valóságosság és az okszerűség követelményének megfelel. A konzekvens bírói gyakorlat alapján a munkáltató által írásba foglalt eredetileg közölt felmondási indokokon felül további felmondási indokot a munkaügyi jogvita során sem lehet bizonyítani, erre csak újabb munkáltatói felmondás, újabb munkaügyi jogvitában kerülhet sor (MK 95. szám III. pont).

[71] Az alperes a 2023. február 17-én kelt rendes felmondásában intézkedésének két indokát adta. Az egyik a közvetlen vezetői utasítás megtagadása, ezzel a kiszállítás

akadályoztatása; a másik a nem átlagos feladatok megtagadása, ennek keretében pedig az, hogy minden, ami nem tartozik bele a mindennapi munkájába írásos engedélyt kér, amivel hátráltatja a raktár működését és rombolja a munkamorált.

[72] Osztja az ítéltábla ennek kapcsán a felperes fellebbezési ellenkérelmében kifejtett azon álláspontját miszerint az alperes írásbeli ellenkérelmében megjelölt – és a fellebbezésében sérelmezett – Mt. 8. §-ában hivatkozott munkavállalói magatartást a felmondás nem tartalmazza. A felmondásban nem közölt indokokra azonban munkaügyi jogvita során már nem lehet hivatkozni, a felmondás indokai utóbb nem bővíthetők.

[73] Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság ítéletének fentiekben részletezett hiányossága az ügy érdemi eldöntésére nem hatott ki, így a Pp. 381. § alapján az ítélet mérlegelhető hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési hivatkozás sem volt megalapozott.

Az ügy érdemét illetően:

[74] Az alperes elsődleges fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányult, amelyben az elsőfokú bíróság tényállás megállapítását [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont], az elsőfokú bíróság jogi minősítését [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont] támadta, kérte továbbá az anyagi jogszabálysértés megállapításának hiányában az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntésének felülmérlegelését [Pp. 369. § (3) bekezdés d) pont].

[75] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást az anyagi jogi felülbírálat során akkor érintheti, ha a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíti. A mérlegelés akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Abban az esetben azonban, ha a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként, a logika szabályai szerint lehetséges volt, vagyis nem volt kizárt az adott tényállás megállapítása, a másodfokú bíróság azt akkor sem bírálhatja felül, ha maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközne. Nem elégséges azonban az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölni, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak.

[76] Az alperes az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelését, ezen keresztül a tényállást több ponton támadta.

[77] Ennek keretében vitatta, hogy a felperes betanítását (tanú 4) végezte volna. A betanítás, oktatás vonatkozásában az alperes semmilyen dokumentumot nem csatolt. Felperes keresetlevelében úgy nyilatkozott, hogy munkaköri leírás hiányában „a jogviszony kezdetekor a raktárvezető munkakörben dolgozó munkavállaló ((tanú 4)) a munkafolyamatot és munkafeladatokat részére elmondta és azokat részemre betanította és a műszakos koordinátor a munkavégzés folyamatában az egyes feladatokat részemre megmutatta” (4.M.70.044/2023/1. 2. oldal 1. bekezdés). Ezzel szemben az alperes ellenkérelmében – a felperes tényállításának vitatása nélkül – csupán megismétli a felperes ezirányú tényállításait azzal a megjegyzéssel, hogy a (tanú 4) munkakörét átvevő, utódjának tekintendő (tanú 1) személyét a felperes soha nem akarta elfogadni (4.M.70.044/2023/7. 2. oldal 6-9. bekezdés). (Tanú 4) tanúkénti kihallgatás során úgy nyilatkozott, hogy a „munkautasításokkal kapcsolatos oktatást én, (tanú 1), esetleg a raktárhoz kapcsolódó koordinátor végezte.”

(4.M.70.178/2023/8. számú jegyzőkönyv 5. oldal 6. bekezdés). (Tanú 1) tanúvallomásának azon kijelentését szerint az oktatást 2020 márciusától csakis ő végezte az alperesi munkáltató semmilyen további bizonyítékkal nem támasztotta alá, tényállítását ekörben nem változtatta meg, így az alperes fellebbezésében hivatkozott okszerűtlen mérlegelés az oktatást végző személy vonatkozásában nem állapítható meg.

[78] Az alperes ezen túlmenően vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének a munkautasításokra vonatkozó megállapítását, továbbá azt is, hogy az alperesnél irányadó gyakorlat tekintetében az elsőfokú bíróság kizárólag a felperesi tanúk vallomását fogadta el, és nem adta megfelelő indokát annak, hogy (tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) tanúk vallomását miért hagyta figyelmen kívül.

[79] A munka utasítások értelmezése, valamint az ennek során beszerzett tanúvallomások tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a felperes munkaköri leírásának hiányában elsődlegesen azt a kérdést vizsgálta, hogy a felperes jogosult volt-e a II. csarnokból, a termelésből a készáru kihozatalára vagy sem. E körben helytállóan vonta elsődlegesen mérlegelése körébe a rendelkezésre álló, a kiszállítási tevékenységben résztvevő dolgozókra vonatkozó QM-8.5-4. számú munkautasításban foglaltak és az ahhoz csatolt folyamatábrákban szereplőket, amelyből egyértelműen levonható volt az a következtetés, hogy a (cég 3) termelés részétől a raktárnak a III. csarnokban található csomagolótérben kell átvenni az anyagokat, tehát a csomagolótérig a (cég 3) munkavállalóinak kellett kiszállítania a terméket és itt kellett ellenőrizni a raktár nevében és képviselőjében eljáró raktárosnak. Az ettől eseti jelleggel eltérő gyakorlat okára pedig éppen (tanú 4) tanúvallomása ad magyarázatot, miszerint a II. csarnokból történő kihozatal kapcsán a (cég 3) folyamatosan emberhiányra hivatkozott, ezért (tanú 4)-nek köszönhető volt, hogy ha nem is a III. csarnok kijelölt területére húzták a terméket, de legalább a III. csarnokba áthúzták és onnan vehették át a raktárosok (4.M.70.178/2023/8. számú jegyzőkönyv 5. oldal utolsó bekezdés). A munkautasításban leírtakat és a (tanú 4) által előadottakat erősítette meg (tanú 5), aki a felperessel azonos munkakörben dolgozott 2022. január 9-ig.

[80] Az ESD ruházat és a lábzsák vonatkozásában szintén (tanú 4) adta elő, hogy „a raktárosoknak kétféle munkavédelmi cipőjük volt, egy úgynevezett fehér és egy úgynevezett fekete. A fehér cipőben lehetett a raktárba(n) és a kettes csarnok területére bemenni, a fekete cipő az pedig a hármass csarnokra és a kültérre, tehát a csarnokon kívüli területre vonatkozott. A kettes csarnokba az úgynevezett fekete cipőben tilos volt a belépés, tehát a hármass csarnokból a raktárosok nem tudtak bemenni és nem is mehettek be a kettes csarnokba, mivel a két csarnok között cipőváltó hely nem volt.” Ezt a tanú úgy oldotta meg, hogy rendelkezett egy elektrosztatikus lábzsákkal, ami a raktárosoknak nem volt, „az elektrosztatikus lábzsák, csak ez nagyon drága dolog volt, és én is, ha láttam valakinél, akkor én is megkérdeztem, hogy miért van nála ez a zsák.” Szintén elmondta a tanú, hogy télikabátban sem lehetett a II. csarnokba belépni. (4.M.70.178/2023/8. számú jegyzőkönyv 6. oldal 4-6. bekezdései)

[81] Nem helytálló az alperes fellebbezési hivatkozása atekintetben, hogy az elsőfokú bíróság ne adta volna indokát annak, hogy miért a felperesi tényállításokat alátámasztó (tanú 4) és (tanú 5) tanúvallomását fogadta el ítélezése alapjául. Az ítélet 8. oldal első bekezdése szerint e két tanú vallomása támasztotta alá a munkautasításban foglaltakat, míg az ezzel ellentétes tanúvallomást tevő (tanú 1), (tanú 2) és (tanú 3) vonatkozásában az ítélet indokolása pusztán arra vonatkozólag tartalmaz megállapítást, hogy a munkautasítást a meghallgatott tanúk nem ismerték.

[82] A Pp. 279. § (1) bekezdése a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét rögzíti, amelynek egyenes következménye a tényállás szabad megállapításának elve (Pp. 273. §). A bizonyítékok szabad mérlegelése során a bíróság azt értékeli, hogy a felek tényállításait az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották vagy sem.

[83] Tekintettel arra, hogy a jelen peres eljárás elbírálása szempontjából annak, hogy a felperes azon magatartásával miszerint 2023. február 9-én (tanú 3) utasítását nem hajtotta végre, majd annak végrehajtására írásbeli utasítást kért, elsődlegesen az bír jelentőséggel, hogy a felperes vonatkozásában milyen írásbeli munkautasítás áll a rendelkezésre, és ezen túlmenően az adott munkafolyamat vonatkozásában milyen betanítást kapott. Ezek vonatkozásában az elsőfokú bíróság által elemzett munkautasítások, valamint a korábbiakban kifejtettek szerint (tanú 4), mint betanítást végző munkavállaló tanúvallomása bírtak elsődleges bizonyító erővel, amelyet alátámasztott a 2022-ig ott dolgozó (tanú 5) tanú vallomása is. Nem minősül okszerűtlennek az a következtetés, hogy a később esetleg eltérő gyakorlatot folytató (tanú 1), (tanú 2) vagy (tanú 3) tanúvallomása a konkrétan elvégzendő és elvégezhető munkafolyamatok vonatkozásában eltérő nyilatkozatot tettek, hiszen pontosan az ezektől eltérőség alapozta meg azt, hogy a felperes az utasítás vonatkozásában kérdést tegyen fel, majd annak írásba foglalását kérje.

[84] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításának és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per során megismert bizonyítékoknak, így a rendelkezésre álló tanúvallomásoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történő értékelése alapján az okszerűség követelményét nem sértő módon állapította meg [Pp. 279. § (1) bekezdés] ezért a tényállás megváltoztatásának nem volt helye.

[85] Az alperes fellebbezésében az anyagi jogi felülbírálat keretében a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálat keretében a másodfokú bíróságtól azt kérte, hogy a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetést vonjon le és a megállapított tényeket másként minősítve állapítsa meg, hogy a felperes a munkáltató utasítását jogellenesen tagadta meg, ezáltal a felmondásban az első pontjában szereplő felmondási indok valós és az okszerűen vezetett a felperes munkaviszonyának megszüntetéséhez.

[86] Az Mt. 54. § (2) bekezdése a munkavállaló számára annak az utasítás teljesítésének megtagadását biztosítja, amelynek végrehajtása munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, vagy élet-, testi épséget, egészséget közvetlenül és súlyosan veszélyeztet. Az Mt. 15. § (5) bekezdése alapján a megállapodás teljesítése során tett, jognyilatkozatnak nem minősülő nyilatkozat, továbbá a munka irányításával összefüggő munkáltatói jognyilatkozat tekintetében a 20–26. §-ban foglalt rendelkezéseket kell megfelelően alkalmazni. Az Mt. 22. § (1) bekezdésének második mondata szerint a munkavállaló kérésére a munkáltatónak jognyilatkozatát akkor írásba kell foglalnia, ha az egyébként nem kötelező.

[87] A rendelkezésre álló adatok alapján a felperes 2023. február 9-én a (tanú 3)-tól származó a fentiekben már részletezettek szerinti munkautasítástól eltérő feladat végrehajtására vonatkozó utasítást kapott, amely szerint a késztermékeket a II. csarnokból kellett volna kihozni. A felperes ezzel kapcsolatosan jelezte, hogy ezen feladatot nem neki kellene végrehajtania, majd amennyiben ezen feladat vonatkozásában az utasítást változtatlanul fenntartják, úgy annak írásba foglalását kérte.

[88] A rendelkezésre álló adatokból az is megállapítható, hogy (tanú 3) akkor nem az utasítás írásba foglalásáról, hanem (tanú 1) raktárvezető értesítéséről, majd pedig a feladat más részére történő kiosztásáról határozott. Tette azt annak ellenére, hogy az alperes előadása szerint a felperes már korábban is nehezményezte egy hasonló jellegű utasítás végrehajtását. Mindezek alapján pedig helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy jogszerű volt a felperes kifogása a munkautasítástól és betanítástól eltérő munkafolyamat vonatkozásában, amely adott esetben egyébként a munkavédelmi törvényben szabályozott követelmények megsértését is eredményezhette volna.

[89] Jelen esetben tehát a felperes a (tanú 3)-tól származó feladat végrehajtását attól tette függővé, hogy azt a munkáltató vagy a munka irányítója írásba adja, amelynek a munkáltató nem tett eleget, hanem inkább a feladat más részére történő kiosztásáról határozott. Az írásba foglalt utasítás hiányában azonban az utasítás megtagadása a felperes részéről nem volt értelmezhető. Mindezek alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felmondás első pontjában szereplő indok valóságát az alperes a perben nem tudta bizonyítani. A felmondás második pontjában szereplő indok vonatkozásában az alperes fellebbezést nem terjesztett elő, így azt az ítéltáblának érdemben vizsgálhatta felül.

[90] Az alperes fellebbezésében kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását is, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörbe tartozó döntést nem hozott, a bizonyíték mérlegelési tevékenység az eljárásjogi szabályok keretében végzett tevékenységnek minősül, ezért ezen felülbírálati jogkör gyakorlására törvényi lehetőség nem volt.

[91] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésben foglaltak alapján helybenhagyta.

[92] Az ítéltábla az alaptalanul fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes másodfokú eljárásban felmerülő perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt megbízási szerződésben foglaltak szerint 70 000 forintban állapított meg, amely összeget áfa nem terhel.

[93] A fellebbező alperes a fellebbezésére a másodfokú eljárási illetéket fellebbezése előterjesztésével egyidejűleg leróta, így arról az ítéltáblának határoznia nem kellett.

[94] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[95] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2024. május 23.

Dr. Bálint Attila s.k.
a tanács elnöke

Dr. Telegdy Gergely s.k.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra s.k.
táblabíró